

[Svend Auken]

Centralamerika, om overgrebene i Mellemøsten eller om undertrykkelsen i Tyrkiet.

I øvrigt er det skuffende, at en statsminister kan holde en timelang tale uden overhovedet at berøre de alvorlige internationale problemer, der knytter sig til sult, underudvikling, krige og oprustning og gældsætning i den tredje verden. Politik er og bør være andet end decimaler i en rentetabel.

Derimod må det hilses med tilfredshed, at regeringen i dag er parat til at acceptere 26. maj-dagsordenen om atomvåbenudviklingen i Europa som en væsentlig del af grundlaget for den officielle danske politik.

I åbningstalen er der med pondus talt om vækst og modernisering. Man burde nok i stedet tale om stagnation og privatisering.

Hvad angår den økonomiske politik, er det overraskende, at regeringen taler om vækstpolitik. Kendsgerningen er, at den økonomiske vækst er faldet fra 1982 til 1983, hvor den ellers ude omkring i de lande, vi samhandler med, er steget. I 1982 lå vi et stykke over OECD-gennemsnittet. Til næste år vil vi ligge et stykke under gennemsnittet. Der er ikke træk i forbruget, reallønnen falder både i år og til næste år – hvorfor nævnte statsministeren i øvrigt ikke det i sin tale? – og de offentlige nedskæringer vil slå hårdt igennem, og der er ikke træk i investeringerne. Tværtimod vil de samlede erhvervsinvesteringer i 1984 enten stagnere eller måske ligefrem udvise et beskedent fald ifølge den økonomiske oversigt fra regeringens økonomer.

Regeringen taler meget om investeringer, men desværre bliver det mest ved ordene. Endnu har vi ikke set et fremsynet investeringsprogram som det, socialdemokratiet for længst har lagt frem, og endnu har man ikke villet gå ind i konkrete forhandlinger med os om det.

Heller ikke når det gælder investeringer i den menneskelige kapital, er der tale om forøgelser, men om nedskæringer både i arbejdsmarkeds- og erhvervsuddannelserne, navnlig for de unge. Man har sagt nej både til ungdomsgaranti og til betalt frihed til uddannelse uden at ville sætte noget i stedet.

Der er dog ét punkt i talen, som fortjener anerkendelse. Det er, hvor statsministeren klart går ind for en selektiv og målrettet erhvervs politik til støtte for de lovende brancher på bekostning af mere generelle støtte-

ordninger. Det synes vi er en flot erkendelse fra statsministerens side, der fortjener al mulig anerkendelse, ikke mindst hvis den sætter sig spor i den praktiske politik.

De tre områder, regeringen er mest stolt over, er prisudviklingen, renteutviklingen og underskuddet på statsbudgettet. Hvad angår priserne, er det glædeligt for os alle, at inflationen er aftaget, men med al ære og respekt er det vel næppe regeringens fortjeneste. I den økonomiske oversigt nævnes det, at i 1980 og 1981 importeredes alene en inflation på knap 5 pct. til Danmark fra udlandet, hvorimod vi i år kan glæde os over, at vi kun har fået prisstigninger til os udefra på 1 pct.

Hvad angår renten, er den også en afspejling af den internationale udvikling, men her må den førte politik nok gives lidt mere kredit. Ikke nedskæringspolitikken, tror jeg. Den har efter min opfattelse ingen større virkning haft. Men derimod har forkastelsen af den aktive konkurrenceevneforbedrende politik gennem valutakursjusteringer givetvis fjernet den danske overrente, der navnlig blev skabt i foråret 1982. Det tror jeg faktisk enhver regering ville have gjort.

Men bagsiden af medaljen er selvfølgelig så, at konkurrencen hverken vil blive forbedret i år eller til næste år, og at virksomhederne i disse år må leve på den store konkurrenceevneforbedring, der skete i 1980, 1981 og 1982. Nok så alvorligt er det i øvrigt, at realrenten, som jo trods alt er den vigtigste, kun er faldet meget lidt på trods af en fantastisk forøgelse af pengemængden i det danske samfund.

Statsunderskuddet er ikke blevet mindre i 1983 end i 1982, men stigningstakten er faldet. Det skyldes efter vores opfattelse ikke de store sociale nedskæringer, men derimod primært rentefaldet, og at regeringen ikke kom igennem med en række af sine egne forslag, f.eks. gavechecken. Fra 1983 til 1984 vil der heller ikke ske noget fald, tror vi. Statsfinansierne vil dog have glæde af rentefaldet og den realrentebeskatning, der er gennemført sammen med socialdemokratiet.

Vi er ikke tilhængere af de bebudede nedskæringer på det sociale, det uddannelsesmæssige og det arbejdsmarkedspolitiske område. Vi frygter, at de fører til større uretfærdighed, og at der statsfinansielt kun sker det, at man overflytter udgifter fra én konto til en